

30 de març de 2020

No n'hi ha prou amb aplaudiments

Tots els recursos per frenar l'epidèmia

La pandèmia de Covid-19 continua propagant-se arreu del món, i s'han superat ja els 700.000 contagis i els 34.000 morts. A l'Estat Espanyol, oficialment s'apropen a 86.000 contagis i es superen els 7.000 morts, però la xifra real és el doble segons personal del Ministeri de Sanitat, que reconeix que només es compten els morts a qui es fa la prova. I com fa temps que advertien molts especialistes, el sistema sanitari dels hospitals de Madrid s'han saturat per l'allau de pacients en estat molt crític. A Catalunya i el país Basc passarà el mateix en els propers dies. Inexplicablement -o no, per afavorir la patronal- el govern del PSOE-Unidas Podemos ha trigat tres setmanes a paraitzar l'activitat econòmica no essencial: oficialment es demanava que tothom es quedés a casa, sota amenaça de multa, mentre cada dia desenes de milers de treballadors i treballadores havien de sortir de manera innecessària a treballar exposant-se al virus. Finalment Sánchez i Iglesias s'han decidit a aturar l'activitat no essencial fins al 9 d'abril amb permisos retribuïts que s'hauran de recuperar, com si això fossin unes vacances.

Els governs, tant el de Madrid com el de la Generalitat de Catalunya, s'omplen la boca d'hipòcrites lloances al personal sanitari, que aquests dies està fent un esforç titànic treballant a preu fet per salvar vides. Però infermeres, auxiliars, metges, administratius, treballadores de neteja, tècnics, personal de logística, cuina i manteniment dels hospitals no han de ser herois: han de tenir garantit tots els mitjans materials i humans per treballar en una situació d'emergència. I si ara no és així és per les retallades a la sanitat pública (a la CCAA de Madrid es van perdre fins el 2019, 2.300 llits i 3500 treballadores; a Catalunya, 2.400 professionals i 1.100 llits entre 2010-2017 i els pressupostos de 2020 encara estan per sota dels de 2010), i per la manca de d'aquests mateixos governs per preparar-se per una epidèmia que fa dos mesos i mig que va pel món. Si hi ha més de 12.000 sanitaris

infectats (un 8,8% en UCIs i sis morts) és perquè no disposaven dels equips de protecció necessaris. Les llàgrimes de cocodril del ministre Illa lamentant-se sobre el funcionament del mercat mundial són paraules buides per no assumir responsabilitats. No, els sanitaris no han de ser herois, i aquest govern els ha enviat a la «guerra» (com tant els agrada dir) amb les mans buides.

Les xifres de morts es dispararan en els propers dies i setmanes i moltes s'haurien evitat amb una sanitat pública més forta, com passa a Alemanya (que amb 50.000 casos ha tingut 325 morts), i si hi hagués hagut més capacitat de reacció amb la realització de proves. Cal abocar tots els recursos econòmics, industrials i humans a frenar l'epidèmia. L'escàndol dels tests ràpids defectuosos que el govern espanyol va comprar a una empresa xinesa sense homologació costarà moltes vides: l'experiència dels altres països demostra que és clau fer proves massives per frenar el contagi, però aquí es van comprar tard i malament. Tenir-les hauria salvat també moltes vides a les residències de gent gran.

La Unió Europea s'ha posat d'acord per salvar els bancs, les grans multinacionals i els estats amb una injecció de 750000 milions d'euros, però és incapaç de fer un pla solidari d'emergència sanitària i els estats competeixen entre ells pels medicaments i recursos.

Ara cal improvisar perquè les coses no s'han fet bé. Cal multiplicar la capacitat dels hospitals amb llits, reobrint

les plantes tancades i més personal nacionalitzant la sanitat privada -com han fet a Irlanda-. És inadmissible que molts hospitals privats (a Catalunya són el 69% del total i tenen el 56% dels llits) encara tinguin llits, quan la sanitat pública està desbordada i calen hospitals de campanya. És escandalós que mentre a la pública s'estan fent crides a mobilitzar jubilats sanitaris i estudiants, a la privada es volgués fer un ERTO de 28.200 professionals, només aturat amb el decret del 27/03 que els va prohibir explícitament, en tant que són serveis essencials. El criteri del guany segueix prevalent en plena pandèmia, per això cal nacionalitzar-la, absorbint el personal, donant estabilitat als i a les treballadores públiques i completant amb les contractacions que calgui.

Cal intervenir la indústria per fabricar respiradors i proveir de material de protecció al personal sanitari i també a l'assistencial i els treballadors de les residències i de serveis socials que continuen fent l'atenció domiciliària, cal medicalitzar hotels per aïllar els casos lleus i evitar així el contagi dins les cases, cal oferir hotels també per al descans del personal de primera línia. Cal nacionalitzar la indústria farmacèutica i tots els laboratoris de recerca per trobar un tractament i una vacuna el més aviat possible. Cal, en definitiva, posar les vides per davant dels interessos capitalistes i nacionalitzar els sectors estratègics sota control dels seus treballadors i treballadores per assegurar que aquesta és l'única prioritat.

Particularment greu és la situació a les residències de gent gran, col·lectiu de risc més vulnerable davant el virus. A les infinites denúncies de manca de recursos - que aquí son particularment necessaris- s'afegeix que es tracta d'un sector terriblement privatitzat, precaritzat i feminitzat. A Catalunya les places públiques no arriben al 10%, hi ha manca de personal, ràtios molt elevades i en molts casos manca d'espai per garantir la distància i aïllament en cas de contagi. Només fa uns dies que el govern de la Generalitat ha permès que les persones grans no contagiades puguin marxar de les seves residències sense haver de perdre la plaça. Tot plegat és, sens dubte, un dels problemes més grans arreu de l'Estat.

El virus no mata tothom per igual

Encara es desconeixen moltes coses sobre el SARS-Cov2, el virus que provoca la malaltia, però, a banda de la gent gran i del personal sanitari, ja sabem que afecta més a la gent treballadora. No és casualitat que, a Barcelona, Roquetes (Nou Barris) és el barri que té més positius per coronavirus en relació a la seva població, seguit de Trinitat Vella, tots dos barris obrers, mentre que Sant Gervasi és el barri amb menys casos per habitant.

La classe treballadora, amb un estat de salut previ pitjor i condicions d'habitatge més difícils que compliquen o fan impossibles les mesures de distanciament, és més vulnerable. Més quan a sobre s'ha vist més exposada perquè se l'ha obligat a anar a treballar i la majoria ho fa en transport públic.

I queden encara altres col·lectius vulnerables, com els immigrants, amb condicions encara pitjors. Les lamentables imatges dels campaments de jornalers a Huelva recorden la urgència de la regularització immediata dels sensepapers perquè puguin accedir al sistema sanitari, a la feina i prestacions d'atur, i a habitatges segurs com s'ha fet (parcialment) a Portugal.

Els espais de confinament per a les persones sense sostre han de garantir la seva protecció i la dels i les professionals dels serveis socials que les atenen. I per a que així sigui, la millor garantia són els espais individuals, no pas les sales comunes que han previst els i les responsables polítiques a la Fira de Barcelona.

Aquestes reivindicacions d'inversions en el sistema sanitari públic no són només pel temps que duri l'epidèmia. Estem en temps de pressupostos i la lluita per uns serveis públics forts no ha de tenir treva.

- **Tots els recursos per a la sanitat pública. Reobertura de plantes d'hospital tancades, contractacions de personal amb estabilitat laboral. Reversió de les retallades. Gestió sota control dels treballadors i treballadores. Material de protecció per a tot el personal exposat al virus.**

- **Nacionalització de la sanitat privada. Absorció de les plantilles en la sanitat pública. Xarxa pública única.**

- **Titularitat pública i gestió directa dels serveis socials. Internalització de les treballadors/es a les administracions responsables d'aquests serveis.**

- **Comitès de salut en tots els centres de treball de serveis essencials.**

- **Nacionalització i recursos per a la recerca i laboratoris.**

- **Respostes d'emergència a càrrec dels professionals del SEM, bombers o altres serveis de protecció civil, enlloc dels militars.**

30/03/2020